

Rykmentti koottiin jo lokakuussa, heti ylimääräisten ker-
tausharjoitusten alettua. Kokoontumispaikka oli Jyväskylän kau-
punki. Kaupunkilaismies oli kuitenkin rykmentissä varsin harvi-
nainen otus. Heidät lienee katsottu paremmin teknillisiin asela-
jeihin sopiviksi, koskapa heistä osoitettiin rykmenttiin vain
konekiväärikouluutuksen saaneet. Miehistö ja alipäällystö otet-
tiin Keski-Suomen maaseutupitäjistä. Upseereita sensijaan oli
maaseudulla harvassa joten heitä oli pakko ottaa maakunnan ulko-
puolelta. Heitä oli komennettu eri kaupungeista ja varsinkin
Helsinkiläisiä oli joukossa monia.

Ensimmäinen pataljoona lastattiin junaan Jyväskylässä nel-
jästoista lokakuuta ja purettiin Sakkolassa viidestoista loka-
kuuta. Siitä aloitettiin marssi iltapäivän tiikusateessa ja
lähellä puolta yötä pöettyi tuo märkä, väsyksiin marssinut, ki-
roileva ja purnaava, laumaksi muuttunut rivistö jonnekin Metsä-
pirtin ja Sakkolan rajamaille. Siinä paikassa Suvanto loppui ja
Taipaleenjoki alkoi. Kylä oli nimeltään Kirvesmäki. Oli siinä
yövieraita yhden kylän osalle. Pataljoona tunkeutui taloihin
yömyöhällä ja levittäytyi tupien lattioille pitkälleen. Ei sen-
tään väkivalloin. Talojen väki otti tulijat yllättävän ystäväl-
lisesti vastaan. Miten vaan mahtoivat selviytyä aamuaskareis-
taan kun lattiat olivat miehiä täynnä ja väsyneet miehet nukkui-
vat myöhään.

Aamulla pataljoona kokoontui jonkinlaiseen katselmukseen
läheiselle peltoaukealle. Olipa sekalaisen näköinen seurakunta.
Ulkonaisesti tämä olisi saattanut lähinnä muistuttaa valkoisen
kenraalin armeijaa vuodelta 1918. Mutta se ei ollut sitä.
Se oli osa Suomen tasavallan armeijaa vuodelta 1939. Bekaein
valkoista ja punaista. Jos kaksi komppaniaa jääkäreitä ja kaksi
komppaniaa punakaartista olisi sekoitettu yhteen, olisi tulos
luultavasti ollut suunnilleen tämän näköinen. Päämäärä oli kui-
tenkin kaikilla yhteinen. Suomen turvana täällä muka seisottiin.
Muuten oli asioista kaiketi niin monta mieltä kuin miestäkin.

Tuossa katselmuksessa heille ilmoitettiin tämän osaston
virallinen nimi. Se oli jalkaväkirykmentti kaksikymmentä kahdek-
san, ensimmäinen pataljoona. Rykmentistä ei sitten muuta sanottu-
kaan. Ei edes komentajan nimeä mainittu. Mitäpä he sillä tie-
dolla tekivätään.

Reserviläispataljoona tämä oli laidasta laitaan. Patal-

joonan komentaja jääkärikapteeni e.v.p. Lieska oli kaikesti joskus käynyt sotakoulunsa Saksanmaalla jääkäreitten mukana. Siitä oli kuitenkin jo kulunut varsin paljon aikaa ja ainakin kaikki ulospäin näkyvä sotilaallisuus oli rapissut niiden vuosien mukana. Hyvinvoivalta isäntämieheltä hän näytti. Hänen adjutanttinsa luutnantti Kauppi sensijaan oli jo upseerin näköinen vaikka reserviläinen hänkin oli.

Ensimmäinen komppania oli koottu pääosiltaan Uuraisten miehistä, päällikkönään Helsinkiläinen reserviluutnantti Raekallio.

Toinen komppania oli saanut miehensä Petäjävedeltä ja päälliköksen Jyväskyläläisen reserviluutnantti Huttusen.

Kolmanteen komppaniaan oli miehet otettu pääosiltaan Korpi lahdelta ja heidän päällikkönään oli pataljoonan tietävästi ainoa aktiiviupseeri, vänrikki Salminen.

Konekiväärikomppania oli kaikesti erikoiskouluutuksensa takia koottu useammasta pitäjistä. Siinä oli melko paljon myöskin kaupungin miehiä, joskin komppanian runko oli otettu Petäjävetisistä. Päällikkönä siinä toimi reserviluutnantti Suontila säynätsalosta.

Esikuntakomppania oli koottu kaikista pitäjistä kaupungin ympäristöstä ja siinä oli päällikkönä pastori reserviluutnantti Kiviranta Jyväskylästä.

Päällystö kokonaisuudessaan, alipäällystöstä suurin osa ja miehistöstä lähes puolet oli suojeluskunta puvuissa. Heitä voitiin pitää asianmukaisesti puettuina. Muu osa oli puettu mikä milläkin tavoin. Muutamilla oli sotilasvaatetusta ainoastaan vyö ja kokardi. Kuljetuskalusto samoin kuin jalkaväkiaseistus oli ajankohdan huomioiden melko hyvä. Joskin osa kivääreistä oli vanhamallisia. Konekivääreitä oli pataljoonalla täysi määrä ja ne olivat aivan uusia ja uusinta mallia. Pikakivääreitä oli vähän. Konepistooleita vain muutamia. Konekiväärimiesten aseistukseen kuuluvia käsipistooleita oli melko paljon, mutta niihin sopivia patruunoita oli vain muutama kappale asetta kohti. Panssarintorjunta aseistus puuttui käytännöllisesti katsoen kokonaan.

Mutta lapioita oli. Samoin pieniä kenttähakkuja ja kirveitä. Niitähän tässä tietävästi tarvittiinkin. Pataljoonalle ilmoitettiin että näille aukeille ryhdytään rakentamaan puolustuslinjaa. Hyökkäysvaunuesteitä, piikkilankaesteitä, ampumahautalinjoja pesäkkeineen sekä miehistökorsuja.

Työt aloitettiin välittömästi ja niitä katsottiin ja niihin suhtauduttiin siviilimiehen ajattelutavalla. Metsäalan

mies hakkasi perin vastahakoisesti kaunista metsää murrekseksi. Puu vaan poikki polven korkeudelta. Sitä ei katkottu eikä karsittu, jätettiin siihen vaan. Keski-Suomen kivisten peltujen viljelijä ei tuntenut työn iloa kun hän joutui juntaamaan este-paaluja tai kaivamaan hyökkäysvaunuestettä sileään, paksumultaiseen peltosarkaan. Joku taas katsoi koko touhun aivan turhaksi. Ihän siitä kai sotaa tulee, ja jos taas tulee, niin tokko nämä tällaiset esteet pidättävät semmoista jolla on sotakonetta jos vaikka minkälaista. Touhussa kuitenkin oltiin aamusta iltaan ja vaikka työteho olikin vähäinen saatiin suurella joukolla sentään jotakin valmiiksikin. Peltoaukeat talojen ympärillä muuttivat vähin erin muotoaan. Siinä missä vielä kesällä oli lainehtinut vihreä viljapello tai suuri perunamaa, seisoi nyt monisokkeloinen piikkilankaeste tai jyrkkäreunainen hyökkäysvaunukaivanto. Aukean laidasta esiintyöntyviin metsäniemekkeisiin ilmestyi konekivääri ja tähystysasemia, joita polveileva ampumahautalin ja yhdisti toisiinsa.

Sellaiset miehet, joilla oli tapana pysähtyä ajattelemaan asioita, katselivat tätä kaikkea varsin sekavin tuntein. Miksi näin? Onko vihollisuuksien alkaminen niin todennäköinen että tällaiset varustelut ovat välttämättömiä? Suuret maatilat tehdään asumakelvottomiksi vuosikausiksi eteenpäin. Asioista yleensä tiedettiin varsin vähän. Se kuitenkin tiedettiin että neuvottelijoita oli lähetetty Venäjälle. Heidän mahdollisuuksistaan päästä tyydyttävään sopimukseen, ei kuitenkaan nähtävästi elätetty suuriakaan toiveita, koska kaikki tämä rulianssi oli pantu toimeen.

Entä jos joudutaan sotaan? Tiedettiin että maan puolustuskyky on varsin vähäinen suureen ja mahtavaan vastustajaan verrattuna. Tulisivatko nämä asemat kestämaan pitkälle koneistetun puna-armeijan hyökkäystä. Eivät varmaankaan. Perinteellinen esi-isien aikainen sissisota olisi kai ainoa tapa millä vihollista voitaisiin vastustaa ja sen etenemistä viivästyttää.

Entäs sitten puolustustahto? Olisiko tämä kansa yksimielinen silloin kun aseellinen maanpuolustus kävisi välttämättömäksi? Tuossa kaivavat ampumahautaa rinnakkain suojeluskunnan kyläpäällikkö ja kirkonkylän työväenyhdistyksen puheenjohtaja. Mitä he mahtavat tästä kaikesta ajatella? Hienoista kyräilyä on heidän välillään ollut siitä lähtien kun poliittinen työväenliike ja varsinkin suojeluskunta tähän maahan luotiin. Unohdetaanko kaunan aiheet yhteisen vaaran uhatessa? Kykeneekö pelko tuntemattomasta tulevaisuudesta takomaan entisen valko-

ja punakaartilaisen aseveljeyden niin lujaksi että se kestää mahdollisten edessäolevien koettelemusten yli. Suojeluskuntamies, joka kyllä uskoi oman puolustustahtonsa riittäväksi, joutui useinkin tekemään itselleen kysymyksen. Haluaako Suomen työväestö todella puolustaa maataan neuvostojoukkojen hyökkäystä vastaan. Ja kaiken entisen muistaen ei tämä kysymys ollut suinkaan aiheeton. Muistettiin vielä tuskin vuosikymmenen takaiset työväestöön kohdistuneet mielipidevainot. Pakoatakin saattoi jonkun mielessä herätä kysymys. Onko Suomi äiti kohdellut kaikkia lapsiaan niin että nämä todella rakastavat isänmaataan ja tahtovat sitä puolustaa. Mielipidetutkimusta suoritettiin hiljaisuudessa ja alkeellinen, komppanian toimistoissa suoritettu kirjesenssuuri saatettiin voimaan. Se oli purnauksen aihe. Penkivat toisten yksityisasiaita.

Asioiden syvällisempi pohtiminen sekä pelko ja huoli tulevaisuudesta jäi kuitenkin vain muutamien, melko harvojen yksinoikeudeksi. Suurin osa joukosta eli päivän kerrallaan. Möyrittiin maata. Väännettiin kiviä tai kiristettiin piikkilankaa. Väliin heitettiin kokkapuheita. Kirottiin herroja ja koko sotalaitosta, niinkuin lienee tehty aina ja kaikkialla. Pitkät, pimeät syysillat kulutti kukin teltassa halujensa, harrastustensa ja mahdollisuuksiensa mukaan.

JATKUU:

2 jakso

"Ruumiillinen työ, varsinkaan maan kaivaminen, ei sovi minun vartalolleni mutta kyllä minä olen hengessä mukana. Näin veisteli alikersantti Tiilikainen ja katseli montun reunalta kuinka pojat kaivoivat hyökkäysvaunuestettä. Hän oli tunnetusti laiska mies mutta koska hän oli kylliksi älykäs myöntämään sen eivät edes työtä valvovat nuoret vänrikit häntä pahemmin kovistelleet. Alkuunkaan ei työntahti ollut kiitosta ansainnut mutta nyt kun se oli kadottanut uutuuden viehätyksensä se oli muuttunut entistäänkin kehnommaksi. Työmaalla kuitenkin oltiin aamusta iltaan ja koska se otettiin löysin rantein niin teettäjäin kuin tekijäinkin kannalta säilyi mieliala hyvänä. Suljetun järjestyksen kertausta, jota myöskin yritettiin pitivät miehet kerassaan sopimattomana ajan haaskauksena. Vanhat jermut tässä hyppimään aivan kuin alokkaat. Johan nyt! Kyllä työ sentään sopi ikäänkuin paremmin luonnolle. Myöskin aseiden käsittelyharjoituksia pidettiin tarpeettomina vaikka myöhemmin ilmeni että puolet joukosta kykeni ainoastaan lataamaan ja laukaisemaan. Harvat aliupseereistakaan kykenivät panemaan häiriöön joutuneen konekiväärin kuntoon jos se täytyi tehdä alle kolmenkymmenen asteen pakkasessa ainoastaan tähtien valaistuksessa ja vihollisen painaessa päälle. Mutta eihän uskottu sellaiseen tilanteeseen koskaan jouduttavankaan. Ei käsitetty että tiukka sulkeisharjoitus tekee epämääräisestä laumasta kelvollisen sotilasosaston ja pätevä aseenkäsittelytaito tekee ojankaivajasta taitelijan, joka osaa käyttää myöskin konetuliaseita ja voi luottaa taitoonsa myöskin epäedullisissa olosuhteissa. Työnteko sentään oli paremmin ymmärrettävissä vaikkakaan ei senkään tarpeellisuutta tajuttu.

Kaikenlaisia huhuja oli liikkeellä. Puhuttiin joukkojen lomauttamisesta jopa suorastaan kotiuttamisestakin. Mihin uskottiin mieluisasti ja ne olivat yleisimmät puheenaiheet teltoissa niihin aikoihin. Joukot ikävöivät kotiin. Syystyöt olivat jätneet pahasti kesken. Tämä nykyinen olotila oli tilapäisluontoinen jonka toivottiin ja uskottiinkin pian joutuvan muistojen joukkoon. Joskus saatiin epämääräisiä tietoja Venäläisten ehdotuksista ja vaatimuksista, sekä Suomalaisten vastaehdotuksista ja niiden hylkäämisestä. Silloin saattoi joku kiukustuneena

tokaista. "Mittoako noiden kanssa neuvotella kun niille ei mikään kukaan kelpaa. Antaa niiden tulla! Kyllä tällä vastaan otetaan.

Puhuja oli joku kiihkoisänmaallinen, jonka mielestä myönnytykset olivat loukkaus isänmaan kunniaa kohtaan. Nämä sanat, jotka lienevätkin olleet vain hetken mielijohteesta lausutut, saivat heti kiivasta vastustusta joka taholta. Aseellinen yhteenotto on voitava välttää. Se oli aina koko joukon jokseenkin yhtenäinen mielipide. Ne jotka joskus olivat olleet mukana juhlissa joissa sanaa Isänmaa ja Isänmaanrakkaus usein käytettiin katsoivat että Isänmaan asiaa voidaan parhaiten puolustaa yrittämällä välttää jokaisen järki_ihmisen toivottomaksi käsittämää yhteenottoa Neuvostoliiton kanssa. He taas jotka olivat saaneet valistuksensa työväentaloilla vieroksuivat koko Isänmaa sanaa. Se oli heille vain korulause jota käytettiin suojeluskunnan juhlissa ja nuorisoseuran iltamissa. Siihen täytyi aina liittyä juhlan tuntua ja aseiden kalistelua itäänpäin. Se kaikkinen oli heille täysin vierasta. He eivät ymmärtäneet että suurvallan intressit saattavat vaatia alueiden riistämistä pienemmältä jos esim. joku suurkaupunki sattuu olemaan liiaksi rajan lähellä. He luottivat Stalinin joskus lausumiin sanoihin: Tuumaakaan emme vaadi toisilta emmekä tuumaakaan anna omastamme. Jos venäläisten annetaan olla rauhassa ja heihin kohdistettu neulanpisto-politiikka lopetetaan ei Suomella ole mitään pelättävää Venäjän taholta. Niin he uskoivat. Kiihkoisänmaallinen järjestö Akateeminen Karjalaseura oli heidän mielestään mitä suurin vaara maan turvallisuudelle. Julistihan se avoimesti vetävänsä miekalla rajan Vienanlahdesta Laatokkaan. Näiden miesten isänmaallisuus esiintyi toisella tavalla. He tekivät hyvin ja tunnollisesti sen työn minkä he olivat sattuneet saamaan tehtäväkseen. Täytivät yhteiskunnalliset velvollisuutensa kunnan kansalaisten tavoin. Olivat lainkuuliaisia siinä kuin muutkin. Asevelvollisuutensa he olivat suorittaneet kaikella kunnialla. Moni oli kohonut aliupseerin arvoon ja niin edelleen. Isänmaanrakkaus sanaa he vieroksuivat mutta kotiseutuaan he rakastivat ja olivat ylpeitä sen kehityksen ja edistyksen puolesta. Kylätappelussa he olivat koska tahaansa valmiit puolustamaan kotikylänsä kunniaa. Myöskin se poliittinen toiminta johon he ehkä olivat ottaneet osaa oli tarkoitettu niiden väestöryhmien auttamiseksi, jotka heidän mielestään enintään olivat avun tarpeessa. Jos heiltä nyt olisi kysytty miten on meneteltävä nykytilanteessa olisivat he olleet sitä mieltä että sota on saatava estetyksi. Jos se kaikin ta huolimatta alkaa. Mitä silloin? Silloin taistellaan! Ei heillä olisi ollut muita vaihtoehtoja. Vaikkakaan he eivät ehkä pitä neet

Äänis-
järjestö-
Laatok-
kaan

suurimpana mahdollisena onnena, saada kaatua Isänmaan puolesta olivat he kuitenkin valmiit tarvittaessa aseinkin puolustamaan Suomen valtiollista riippumattomuutta ja siinähän saattoi kaatuakin vaikei sitä suinkaan olisi halunnut tai toivonut.

Näin oli tultu ajassa marraskuun loppupuolelle. Parisen kilometriä Kirvesmäen asemien taakse oli rakennettu tilava korsi, pataljoonan komentopaikaksi. Se sai mahtavan nimen "Jyväshovi, kaiketi Jyväskylässä olevan samannimisen hotellin mukaan. Toinenkin korsi valmistui Kirvesmäen asemien taakse. Sen rakensi konekiväärikomppania ja se sai nimenetsintäkilpailun tuloksena varsin sopivan nimen "Karmankolo" Konekiväärikomppania rakensi toisenkin korsun Kirvesmäen tukikohtaan. Se rakennettiin konekivääripuolijoukkuetta varten välittömästi etulinja_asemien taakse. Kapteeni Korte rakennutti Terenttilään pari lappalaiskottaa muistuttavaa rakennelmaa. Mitä ei kuitenkaan voinut korsiiksi sanoa ja ne lienevätkin tarkoitettut vain rauhanaikaista käyttöä varten. Luutnantti Haavisto myöskin rakennutti Terenttilään korsun joka kesti kaikki sodan myrskyt ja se tunnettiin aina Haaviston korsun nimellä. Luutnantti Raekallio päätti myöskin rakennuttaa oikein ensiluokkaisen korsun aivan viitostukikohtaan taakse Kirvesmäessä. Hän kaivatti suuren kuopan johon hän aikoi nostaa seinät maasta saakka, silloin ei lähelle sattunut kranaatti pääsisi sortamaan korsun seinää sisään. Korsun ympärillä oli valtava männikkö mutta Ukkosen isäntä, joka omisti metsän ei suostunut siitä puita luovuttamaan. Hän tarjosi viime talvena kaadettujen tukkipuiden latvoja korsun rakennusaineiksi. Raekallio joka oli siviilissä insinööri ei sellaisista huolinut. Hän oli päättänyt rakentaa hyvän korsun ja tiesi että sellaisista puista ei hyvää tulisi. Hän jätti korsun rakentamisen kesken, odottamaan aikaa parempaa.

Piikkilankaeste oli kautta linjan lähimain valmis, hyökkäysvaunuste samoin. Tukikohtien ampumahautalinja oli jokseenkin yhtenäinen. Siinä oli avoimia konekivääriasemia ja muutamia katettuja yhden miehen tähystyspaikkoja sekä pieni syvennys kuttakin oletettua kiväärimestä kohti. Kranaatinheitinryhmä oli rakentanut todella hienon tulenjohtoaseman. Siinä oli vain pieni, vihollispuolelle taatusti näkymätön pitkittäisrako tähystysaukkona ja muutenkin oli tuo asema niin hyvin maastoon naamioitu että sitä oli ilo katsella.

Maahan oli aivan viime päivinä saatu uusi puhdas lumi-
peite ja pieni pakkanen

Marraskuun viimeistä edellisenä iltana mentiin taas nukku-
maan uuden huhun saattamana. Varmana tietona kerrottiin että kah-
deksan prosenttia joukoista lasketaan kotilomalle ja että lomaut-
taminen alkaisi huomispäivänä. Uutinen sai miehet hyvälle mielel-
le ja nukkumaan mentiin tyytyväisinä. Viimeinen rauhanyö!

Yöllä kello 2,30 otti yövalvoja vastaan puhelinsanomana
joka tuli pataljoonan esikunnasta ja oli osoitettu kaikille
komppanioille ja osastoille. Se sisälsi pahaenteiset sanat "Kaik-
kialla äärimäinen hälytysvalmius"

Tämä sanoma joka lienee aiheuttanut pohdintaa ja keskus-
telua lopuksi yötä komppanioiden komentoportaisissa, tuli miesten
tietoon vasta muutamaa tuntia myöhemmin. Nyt he vielä nukkuivat
onnellisen tietämättöminä ja uneksivat kotiloman odotuksessa.
Itärajan takana puna_armeijan konserttimestari viritteli soitti-
miaan. Venäläinen sinfonia oli pian alkava.

Herätys komppanioissa suoritettiin kello viisi tavanomai-
sen kuuden asemasta. Kiväärinjohtajat kutsuttiin toimistoon.
(olemme konekiväärikomppaniassa) ja komppania saikalle. Palattu-
aan kiväärinjohtajat antoivat määräyksen jossa sanottiin: Har-
joitusvyölaatikot pois ajoneuvoista ja tilalle kovat teräsvyöt.
Jokainen joka omistaa jalkaväenkiväärin pitää huolen siitä että
saa asealiupseerilta puoli tuliannosta kiväärinpatruunoita.
Kaikki varusteet pakataan selkäreppuihin. Päällystakki jätetään
pakkauksesta pois. Teltat kasataan ja viedään ajoneuvoihin.
Komppanian on oltava marssivalmiina ulkona päällystakit yllä
kello 6,50

majoitusalueella alkoi tavaton hyörinä. Miehet uskoivat
ilman muuta että nyt marssitaan suoraan lähimmälle rautatiease-
malle ja kotiin. vaikka saatiin kuulla yöllisestä puhelinsanomas-
ta ei sekään tuota uskoa heikentänyt. miksi vaihdettiin kovat
vyöt harjoitusväiden tilalle. Harhautusmielessä, sanoivat ne
jotka varminmin uskoivat kotiinlähtöön.

miehet olivat hilpeällä mielellä ja komppanasanat lenteli-
vät kun järjestyttiin neliriviin aamuhämärässä. Pian saapui pai-
kalle komppanian väepeli ylikersantti Raiskila. Välittömästi hä-
nen jälkeensä saapuivat joukkueenjohtajavänrikit vartiovaara,
Vihijärvi ja nantamäki. Raiskila oli juuri saanut nelirivin
jonkinlaiseen kuntoon kun komentokorsun ovi avautui ja luut-
nantti Suontila alkoi lähestyä komppaniaa.

samalla hetkellä ilmestyi itäiselle taivaanrannalle kuin jättiläiskäden heittäminä hekkuvien tulipallojen rivistö. Se punersi koko taivaanrannan alkaen laatokasta ja jatkuen etelään niin pitkälle kuin taivaanranta oli näkyvässä. muutaman sekunnin kuluttua kiiri kumea ukkosenkaltainen jylinä, jolla ei tuntunut loppua olevan. jokainen ymmärsi mitä se merkitsi. venäläinen tykistö oli suorittanut yhtäaikaisen tulenavauksen koko kannaksen rintamalla. vänrikki Rantamäki otti kellon taskustaan ja katsoi sitä. se oli tasan seitsemän.

Se oli ensimmäinen tervehdys ystävältämme ryssältä, **hän** hän sanoi.

Jatkuu.

1170/22
Ei kannata julkasta
(Piltä, ja ei muuta)

Hla/19.9.75

Puolustimme Taipaletta

1. jakso

Kuukkanen, Toivo
Karstula kk.

(2. osaa)

Ts -
Taipale
JR 28
4 liuskaa

3.6 x 20 = 72:-

SOTA-ARKISTOON

AIKAKAUSLEHTI

KANSA TAISTELI

- michet kertovat

Konttori: Helsinki, Korkeavuorenkatu 28

Toimitus: Helsinki, Töölönkatu 35 B 1 b

*Laatuun
mutta saa
odottaa
H. L. P.*

*Yksi piltä sarja
on suunnitella
on 10 muuta myösi
kirjotusta Taipale*